

Hoewel het beeld wat Mevrouw Pruun mij van de Schouwburgers schetst niet erg aantrekkelijk is, wil ik toch verder. Mevrouw Pruun wijst me uiteindelijk een geheime deur aan en als ik die open weet ik niet wat ik zie. Een complete theaterwereld onder de grond. Het is prachtig.

‘Hé, hoor ik achter me.

Ik kijk om en weet dat ik in de ogen van een Schouwburger kijk.

Maar deze ziet er totaal anders uit dan mevrouw Pruun omschreef.

Dit lieflijke wezen voor me ruikt heerlijk.

En ze heeft de meest verrukkelijke oortjes, schitterend haar en ik kan geen wratje ontdekken.

Ik kan alleen maar vaag glimlachen.

‘Ik heet Lena,’ zegt ze

en steekt haar poezelige handje uit.

Wanneer ik haar aanraak om te schudden gaat er een siddering door me heen en mijn wangen kleuren rood.

